

която, да даде Богъ, да има добъръ край. Кой е правия?

Не му е тука нито мѣстото, нито врѣмето да се разисква този въпросъ. Но въ този тържественъ день, който напълни сърдцата ни съ толкова свѣтли и свещени възпоминания и съ толкова благи и утѣшителни надежди, смирениятъ служителъ на Св. църква не може да не изкаже съ всичката си подobaваща откровеностъ и рѣшителностъ, какво трѣбва ний и като християни, и като българи да правимъ, за да постигнемъ онова, което тѣй силно желаемъ и което е благословено и отъ самага Бога.

Най-главното, братя, което ний трѣбва съ всичкитѣ си сили да се трудимъ да го направимъ, е да *положимъ за основа на нашия животъ християнската нравственостъ*. Безъ тази основа нищо добро, нищо трайно, нищо велико не може да се нареди и постигне. Тя е слѣдствие на любовта ни и на вѣрата ни въ Бога и тя пакъ може да ни поведе и доведе при най-голѣмото съвършенство — Бога. Веднажъ положена тази основа въ нашия животъ, лесно се постигатъ всички сѣмейни и граждански съвършенства, защото тази основа ще да ни даде възможностъ точно да изпълняваме своитѣ обязанности, които имаме къмъ Бога, къмъ сѣмейството си, къмъ общината си и къмъ народа си, колко и да сж тежки тѣзи обязанности. Християнски нравствениятъ чловѣкъ всѣкога бива добъръ родителъ, добъръ гражданинъ, добъръ патриотъ, защото такъвъ чловѣкъ дълбоко е убѣденъ, че срамно и грѣшно е да не се труди той съвѣстно за доброто на сѣмейството си, за доброто на общината си и на народа си. Такъвъ чловѣкъ от-